

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 7500/05
15.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Mirjane Ivić i Nevene Milojčić, članova veća, sa savetnikom Rajkom Milijaš, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca Preduzeća "AA", koje zastupa punomoćnik AB, advokat, izjavljenoj protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije Uprave carina 01/11 Broj U/II-1744 od 11.11.2005. godine, u predmetu carinskom, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 15.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva finansija Republike Srbije Uprave carina 01/11 broj U/II-1744 od 11.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Carinarnice Subotica broj UP-1719/1-05 od 27.7.2005. godine, kojim rešenjem se stavom prvim menjaju podaci u deklaraciji JCI UV-5 broj 109 od 26.10.2004. godine, CI za poslove slobodne zone Carinarnica Subotica, kod naimenovanja počev od 01 zaključno sa 22, u rubrici broj 47 "obračun dažbina", tako što je upisana šifra 03-dažbina za carinsko evidentiranje 05%, dok je stavom 2. dispozitiva istog rešenja tužilac obavezan da plati iznos od 30.121,46 dinara, na ime dažbine za carinsko evidentiranje po stopi od 05% za robu stavljen u postupak oplemenjivanja (sistem odlaganja) u slobodnoj zoni po ovoj deklaraciji, u roku, na način i na uplatni račun bliže označen u stavu 3. dispozitiva navedenog rešenja, s tim što žalba ne zadržava njegovo izvršenje.

U tužbi i podnesku od 30.11.2005. godine kojom osporava zakonitost rešenja tuženog organa zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primene materijalnog prava i povreda pravila postupka tužilac navodi da je carinska deklaracija za predmetnu robu prihvaćena bez primedaba zbog čega Carinarnica nije ovlašćena da menja prihvaćeni carinski dokument, ni primenom odredaba Zakona o opštem upravnom postupku, a ni primenom odredaba Carinskog zakona, a posebno ne u skraćenom postupku, bez učešća tužioca. Osporava postojanje zakonskog osnova za obračun predmetne dažbine jer je prilikom prijave robe, Carinarnica obračunala i naplatila stvarne troškove carinskih organa za pružene usluge, kako je to propisano Zakonom o carinskoj tarifi i Carinskim zakonom. Smatra da je pozivanje na odredbe člana 25. Zakona o slobodnim zonama u suprotnosti sa napred citiranim zakonima jer se uvozne dažbine carinskim organima za pružene usluge zaračunavaju i plaćaju u visini stvarnih troškova, a ne kao paušalni, jednokratni iznos od 05%, a naplata troškova kako je to učinjeno rešenjem prvostepenog organa dovela bi do situacije da bi pri izvozu robe iz slobodne zone njeni troškovi bili viši od troškova koji se plaćaju prilikom izvoza robe iz Srbije. Predlaže da sud tužbu uvaži, a osporeno rešenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženi organ je u svemu ostao pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja i predložio da sud tužbu kao neosnovanu odbije.

Po razmatranju spisa predmeta, oceni navoda tužbe i odgovora na tužbu, kao i po oceni zakonitosti osporenog rešenja u smislu odredbe člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba je osnovana.

Iz spisa predmeta se vidi da je rešenjem prvostepenog organa tužilac obavezan da plati iznos od 30.121,46 dinara na ime dažbine za carinsko evidentiranje po stopi od 05% za robu stavljen u postupak aktivnog oplemenjivanja u slobodnoj zoni sa razloga navedenih u obrazloženju rešenja. Osporenim rešenjem odbijena je kao neosnovana žalba tužioca izjavljena na rešenje prvostepenog organa sa obrazloženjem da je Carinarnica pravilno, po službenoj dužnosti, pokrenula postupak naknadne naplate dažbine za carinsko evidentiranje robe, pošto ova dažbina nije naplaćena prilikom prihvatanja JCI UV-5 broj 76 od 30.9.2004. godine. Kako je odredbom člana 25. stav 2. Zakona o slobodnim zonama ("Službeni list SRJ", br. 81/94 i 28/96) imperativno propisana naplata ove dažbine, po stopi od 05%, to je rešenje prvostepenog organa pravilno i na zakonu zasnovano.

Ocenjujući zakonitost rešenja tuženog organa Vrhovni sud Srbije nalazi da su osnovani navodi tužbe kojima se osporava pravilnost rešenja tuženog organa. Ovo stoga jer u rešenju prvostepenog organa, a ni u osporenom rešenju nije naveden pravni osnov za provođenje postupka naknadne kontrole deklaracije, a ni za donošenje rešenja o utvrđivanju obaveze tužioca na ime dažbine za carinsko evidentiranje. Kako je nesporno da se rešenje Carinarnice odnosi na izdati carinski dokument, upravni akt, to po stavu suda menjanje tog carinskog dokumenta Carinarnica nije mogla da izvrši samo primenom odredaba Zakona o opštem upravnom postupku, na koje se pozvala odnosno primenom člana 192. stav 1. već primenom odredaba Carinskog zakona (kao propisa lex

poziva carinsko primenom člana 132. stav 1. tog primenom odredaba Carinskog zakona (kao propisa za specialis), i propisa donetih na osnovu tog Zakona, koje regulišu provođenje postupka naknadne kontrole deklaracije.

Takođe, nejasna je i materijalno-pravna osnova rešenja. Ovo stoga što je rešenjem Carinarnice, na osnovu člana 141. Carinskog zakona ("Službeni glasnik RS", br. 73/03) tužiocu odobren privremeni uvoz više vrsta robe radi aktivnog oplemenjivanja - sistem odlaganja, jer je utvrđeno da su ispunjeni uslovi iz člana 139. stav 1. tačka 1. i stav 2. Carinskog zakona. Prema odredbama člana 139. stav 1. tačka 1. Carinskog zakona u postupku aktivnog oplemenjivanja je carinska roba namenjena ponovnom izvozu (u obliku dobijenih proizvoda), a za nju se ne plaća carina niti podleže merama komercijalne politike. Ovim odredbama zakona, a ni drugim koje regulišu postupak aktivnog oplemenjivanja nije propisano da se na ovu robu plaća dažbina za carinsko evidentiranje.

I tuženi i prvostepeni organ se pozivaju na primenu člana 25. stav 2. Zakona o slobodnim zonama ("Službeni list SRJ", br. 81/94 i 28/96) a pri tom ne navode na osnovu kojih odlučnih činjenica u provedenom upravnom postupku su utvrdili da su se stekli uslovi za primenu navedene odredbe, niti u spisima predmeta ima dokaza da je tužiocu odobreno osnivanje slobodne zone i da je predmetna roba bila smeštena u toj zoni u smislu Zakona o slobodnim zonama, u kom slučaju bi se za istu prema odredbi člana 405. Carinskog zakona primenjivale odredbe o carinskom skladištu. Takođe, u obrazloženju osporenog i u obrazloženju rešenja prvostepenog organa nisu navedeni podaci na koju osnovicu je primenjena stopa od 05% za obračun dažbine za carinsko evidentiranje odnosno nije navedeno da li je osnovica iznos carine i drugih uvoznih dažbina ili vrednost robe, niti je osnovica propisana odredbom člana 25. stav 2. Zakona o slobodnim zonama, koja je u konkretnom slučaju primenjena.

Zbog navedenih razloga, nalazeći da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, sud je odlučio kao u dispozitivu na osnovu člana 41. stav 2. u vezi člana 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima kako bi se u ponovnom postupku, uz učešće tužioca, a saglasno odredbama člana 61. navedenog Zakona otklonile učinjene povrede postupka pri provođenju naknadne kontrole deklaracije na koje je ukazano ovom presudom, a postojanje carinskog duga utvrdilo primenom odgovarajućih odredaba carinskog zakona koji regulišu utvrđivanje i visinu carinskog duga.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 15.5.2006. godine, U.br. 7500/05

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Rajka Milijaš, s.r. Snežana Živković, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

IJ